

Sygn. akt VIII U 1491/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Iwona Szczygłowska

Protokolant: st. sekretarz sądowy Hanna Beyrowska

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2014 r. w Gdańsku

sprawy K. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania K. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 8 sierpnia 2013 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i zobowiązuje pozwany organ rentowy do przeliczenia świadczenia emerytalnego wnioskodawcy K. N. przy wskaźniku podstawy wymiaru świadczenia 98,39 % wyliczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia,
2. stwierdza, że pozwany organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

/na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VIII U 1491/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał ubezpieczonemu K. N. prawo do emerytury od dnia 27 lipca 2013 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony K. N., nie zgadzając się z wyliczoną przez organ rentowy wysokością świadczenia. Nadto, ubezpieczony domagał się uwzględnienia wynagrodzenia za pracę dodatkową wykonywaną na stanowisku łaziennego w okresie od 1 lutego 1982 roku do 8 stycznia 1991 roku.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Pozwany wskazał, iż ubezpieczony za lata 1982 – 1991 nie przedłożył dowodów potwierdzających wysokość wynagrodzenia.

Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2013 roku ubezpieczony ostatecznie sprecyzował treść odwołania w ten sposób, iż wskazał, że domaga się przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w oparciu o przedłożone zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 za lata 1976 – 1990 oraz o rozkazyienne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. N. urodził się w dniu (...).

Niesporne.

W okresie od 16 września 1967 roku do 7 stycznia 1991 roku ubezpieczony był zatrudniony w K. (...) w G., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku elektromechanika.

Z dniem 1 stycznia 1970 roku pracodawca podwyższył wynagrodzenie ubezpieczonego ze stawki 5.80 zł/godz. na 6.30 zł/godz., z dniem 1 lipca 1971 roku do 6.80 zł, od 1 listopada 1971 roku do 7.50 zł, od 1 lipca 1972 roku do 8.00 zł, od 10 października 1972 roku do 10 zł/godz. + 30% premii, od 1 lipca 1973 roku do 12,10 zł, od 1 stycznia 1975 roku do 13,20 zł, od 1 maja 1975 roku do 14,20 zł. Z dniem 1 sierpnia 1977 roku pracodawca podwyższył wynagrodzenie ubezpieczonego ze stawki 18 zł/godz. na 19 zł/godz.

Za 1976 r. ubezpieczony osiągnął wynagrodzenie w kwocie 52.120,40 zł, za 1977r. w kwocie 35.350,60 zł, za 1978r. 61.884,00 zł, za 1979r. w kwocie 68.489,00 zł, za 1980r. w kwocie 61.849,00 zł, za 1982 r. w kwocie 93.799,00 zł.

Z dniem 1 lutego 1982 roku ubezpieczony został przyjęty do pracy dodatkowej na stanowisku łazienny, w wymiarze 80 godz. miesięcznie wg kat. 4/IV, w stawce 1.400 zł + 20% premii.

Za 1982r. ubezpieczony osiągnął wynagrodzenie w kwocie 109.496,00 zł, za 1983r. w kwocie 144.067,00 zł, za 1984r. w kwocie 182.918,00 zł, za 1985r. w kwocie 263.169,00 zł, za 1986r. w kwocie 292.682 zł, za 1987r. w kwocie 351.609 zł, za 1988r. w kwocie 645.775 zł, za 1989 r. w kwocie 2057573 zł, za 1990r. w kwocie 7978922 zł oraz za 1991r. w kwocie 156000 zł.

Dowód: kserokopie Rp-7 – k. 22 – 24, kserokopie rozkazów dziennych – k. 26 – 35.

W dniu 11 czerwca 2013 roku ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Decyzją z dnia 8 sierpnia 2013 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 27 lipca 2013 roku.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z lat 1987, 1988, 1989 wyniósł 136,55%.

Niesporne.

W toku postępowania sądowego organ rentowy decyzją hipotetyczną przeliczył wysokość emerytury ubezpieczonego. Podstawę wymiaru świadczenia organ rentowy ustalił przyjmując przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych, wybranych z okresu całego ubezpieczenia, tj. z lat 1972 – 1990, 2011. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 98,39%.

Do wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia pozwany uwzględnił wynagrodzenie z okresu zatrudnienia ubezpieczonego w K. (...) w G., w oparciu o stawki godzinowe wynikające z rozkazów dziennych oraz o kwoty wynagrodzenia zapisane w zaświadczeniach o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Dowód: wyliczenie hipotetyczne – k. nienumerowane akt ubezpieczeniowych.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych, których wiarygodności oraz autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego K. N. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 116 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Należy również zwrócić uwagę na to, że w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w postępowaniu sądowym, zgodnie z treścią art. 473 k.p.c., nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i przesłuchania stron. W postępowaniu przed sądem, także wówczas, gdy przedmiotem sporu jest podstawa wymiaru świadczeń ubezpieczeniowych, fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie mogą być dowodzone wszelkimi dostępnymi środkami, a do sądu należy ocena ich wiarygodności (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 04 marca 1997r., sygn. akt III AUa 105/97, Apel-W-wa, 1997/2/7, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku III AUr 294/93, PS-wkl. 1994/3/6).

Zgodnie z powołanym przepisem art. 116 ust. 5 ustawy emerytalnej, na ubezpieczonym ciążył obowiązek przedłożenia dowodów uzasadniających wysokość należnego świadczenia. Samo zaświadczenie potwierdzające okres zatrudnienia nie jest dla tej okoliczności wystarczające, ponieważ dla ustalenia wysokości emerytury, poprzez ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, konieczne jest ustalenie m.in. wysokości dochodów osiąganych z tytułu świadczenia pracy.

Ubezpieczony udowodnił wysokość wynagrodzenia uzyskanego w spornych latach zaświadczeniami o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 oraz dokumentami w postaci rozkazów dziennych, w których widnieje informacja o stawce wynagrodzenia określonej godzinowo, zatem zasadnym było ustalenie podstawy wymiaru jego emerytury przy przyjęciu wysokości zarobków wykazanych tymi dokumentami. Organ rentowy został zobowiązany do ponownego ustalenia świadczenia w decyzji hipotetycznej. Podstawę wymiaru świadczenia pozwany ustalił przyjmując przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych, wybranych z okresu całego ubezpieczenia, tj. z lat 1972 – 1990, 2011, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 98,39%. W podstawie wymiaru świadczenia pozwany uwzględnił kwoty wynagrodzenia zawarte w zaświadczeniach o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w K. (...) w G. oraz dokumentach w postaci rozkazów dziennych. Do wyliczenia emerytury z uwzględnieniem stawki godzinowej pozwany przyjął 25-dniowy miesiąc pracy, zgodnie z § 31 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe. Pozwany nie uwzględnił 30% premii za okres od 10 października 1972 roku do 30 czerwca 1973 roku, bowiem przy ustalaniu podstawy wymiaru z dokumentacji zastępczej obowiązuje zasada uwzględniania tylko takich składników wynagrodzenia, które przysługiwały bezwarunkowo w czasie trwania zatrudnienia. Całość świadczenia pozwany obliczył z zastosowaniem kwoty bazowej obowiązującej w dniu nabycia prawa do emerytury, tj. 3.080,84 zł.

Ubezpieczony zgodził się z wyliczeniem hipotetycznym emerytury (k. 65).

Mając na uwadze powyższe, Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, orzekł jak w pkt I wyroku.

Działając na podstawie przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w punkcie II wyroku, Sąd stwierdził, że pozwany organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, bowiem poczynienie wiążących ustaleń co do wysokości zarobków ubezpieczonego w spornym okresie, mających wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia, nastąpiło na etapie postępowania sądowego.

SSO Iwona Szczygłowska